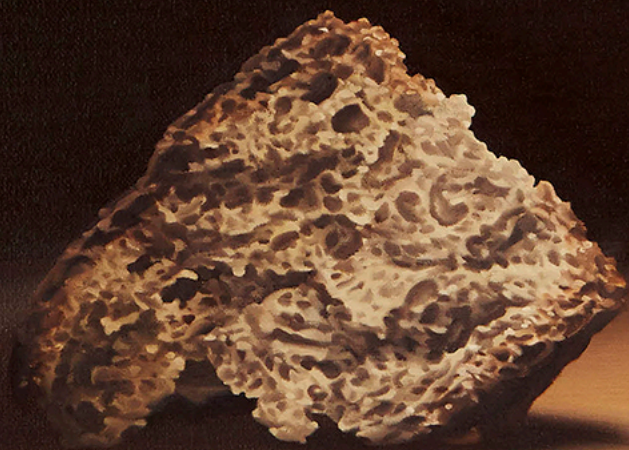




Hranice



CORMAC McCARTHY

přeložil Tomáš Hrách



edice angloamerických autorů

ARGO

Hranice
Cormac McCarthy

Hranice

**CORMAC
McCARTHY**

přeložil Tomáš Hrách

Edici angloamerických autorů řídí Petr Onufer

THE CROSSING

Copyright © 1994 by Cormac McCarthy

Czech edition © Argo, 2008, 2023

Translation © Tomáš Hrách – dědicové, 1997, 2008, 2023

Afterword © Ladislav Nagy, 2023

Cover art © Hynek Martinec, 2023

ISBN 978-80-257-4105-4 (váz.)

ISBN 978-80-257-4158-0 (e-kniha)

I

Když odjížděli z Grantova okresu na jih, byl Boyd ještě skoro batole a nově vytvořený okres, co mu dali jméno Hidalgo, nebyl o moc starší. V kraji, který opouštěli, ležely kosti sestry a babičky z matčiny strany. Nový kraj byl bohatý a divoký. Mohli jste dojet až do Mexika a nenarazit přitom na jediný plot. Vezl Boyda na přední rozsoše sedla a vykládal mu, jak se v angličtině a španělštině říká ptákům, zvířatům a útvarům v krajině. V novém domě měli pokoj hned vedle kuchyně; v noci kolikrát nespál, poslouchal, jak jeho bratr ve tmě oddechuje, a polohlasem mu šeptal, co všechno spolu zažijí a jak se budou mít.

Jedné noci během první zimy v novém domově se probudil a z kopců na západ od domu uslyšel vlky, o nichž věděl, že se rozběhnou nově napadaným sněhem po planině a budou v měsíčním světle honit vidlorohy. Z pelesti postele stáhl kalhoty, vzal si košili a kabát podšitý houní, zpod postele vytáhl boty a zamířil do kuchyně, kde se ve tmě u vyhrátých kamen oblékl, u okna zjistil, která z bot je pravá a která levá, načež si je obul, narovnal se, otevřel kuchyňské dveře, vyšel ven a zavřel za sebou.

Když procházel kolem stáje, koně na něj v mrazu tiše zaržáli. Sníh mu praskal pod nohama a v namodralém světle mu od úst vycházela pára. Za hodinu už se krčil ve sněhu uprostřed vyschlého říčního koryta, kde ze stop v naplaveném písku a ve sněhu vyčetl, že tudy chodí vlci.

Už vyrazili na pláň, a když překračoval kamenitý břeh v místě, kde se říčka stáčela na jih do údolí, všiml si, kde přešli před ním. Lezl po čtyřech, ruce si schoval do rukávů,

aby mu nenamrzly od sněhu, a dorazil tak až k posledním tmavým jalovcovým keřům tam, kde se široké údolí táhlo pod pohořím Animas; zastavil se, aby nabral dech, načež se pomalu napřímil a rozhlédl se.

Běželi po pláni a pronásledovali vidlorohy, kteří se ve sněhu pohybovali jako přízraky, kroužili a otáčeli se, vířili kolem sebe suchý prašan v chladném měsíčním světle a z tlam jim vycházela bledá pára, jako by pláli nějakým vnitřním ohněm, a vlci se za nimi obraceli a skákali tak tiše, jako by pocházeli z nějakého jiného světa. Uháněli údolím, otočili se a zamířili dál do pláně, zmenšovali se v té bílé dálavě a nakonec zmizeli úplně.

Byla mu hrozná zima. Čekal. Panovalo naprosté ticho. Podle svého dechu zjistil, odkud vane vítr; sledoval, jak se ten dech před ním střídavě objevuje a ztrácí, a čekal ještě dlouho. Pak je spatřil, jak se vracejí. Jak poskakují a nakrucují se. Jak tančí. Zarývají čenichy do sněhu. Skáčou, popobíhají, vztyčují se ve dvojicích proti sobě a utíkají dál.

Bylo jich sedm a proběhli ani ne sedm metrů od místa, kde ležel. V měsíčním světle zahlédl jejich mandlové oči. Slyšel, jak oddechují. To, že o něm vědí, viselo ve vzduchu jako elektrický náboj. Shlukli se a začali se navzájem olizovat. Pak se zastavili. Nastražili uši. Pár z nich nakročilo přední tlapou. Dívali se na něj. Ani nedýchal. Také nedýchali. Jenom stáli. Pak se otočili a klidně odklusali. Když se vrátil domů, Boyd byl vzhůru, ale on mu neřekl, kde byl a co viděl. Nikdy to nikomu neřekl.

Té zimy, kdy Boyd dosáhl čtrnácti let, opadaly stromy ve vyschlém říčním korytu brzy a bledě se rýsovaly proti věčně šedivému nebi. Od severu se přihnál studený vítr, země se dál otáčela pod holými póly a směřovala ke konečnému zúctování podle knih, jež budou sepsány a datovány dávno poté, co všechny nároky propadnou, jak už to na světě chodí. Mezi bledými topoly s kostnatými větvemi a oloupanou bledě zelenou či tmavší kůrou, které rostly v zákrutu řeky pod domem, stály stromy tak obrovské,

že na jednom pařezu na druhé straně řeky si mohli honáci kdysi v zimě postavit plátěný zásobovací stan metr dvacet na metr osmdesát. Při svážení dřeva pozoroval svůj stín a stín koně se smykem, jak míjí jednotlivé stromy seřazené jako tyčkový plot. Boyd jel na smyku, v ruce držel sekeru, jako by musel dříví hlídat, a s přimhouřenýma očima se díval k západu, kde se pod holými vrcholky hor rudě odráželo slunce ve vyschlém jezeře a na planině před ním se mezi dobyt看 rýsovaly siluety vidlorohů pokyvujících hlavami.

Překročili vyschlé koryto plné uschlého listí a ubírali se dál, dokud nenarazili na říční tůňku, kde sesedl a napojil koně, kdežto Boyd se snažil najít stopu ondatry. Přitom prošel kolem indiána sedícího na bobku, který se na něj ani nepodíval, a tak když Boyd vycítil jeho přítomnost a otočil se, indián mu hleděl přímo na opasek a nezvedl oči, dokud se procházející úplně nezastavil. Mohl natáhnout ruku a dotknout se ho. Indián dřepěl pod řídkým houštím, ani se neschovával, a přesto si ho Boyd dříve nevšiml. Na klíně měl položenou starou jednorannou pušku dvaatřicítku a čekal, až za soumraku přijde k vodě nějaké zvíře, které bude moci zabít. Pohlédl chlapci do očí a chlapec jemu. Měl tak tmavé oči, že to vypadalo, jako by neměl duhovky. V těch očích zapadalo slunce. A hoch se v nich odrážel společně se sluncem.

Netušil, že by někdy mohl v něčích očích spatřit sám sebe, ba ani věci jako slunce. Stál v těch temných studnících jako zdvojený obraz téhož plavého dítěte, hubeného a zvláštního. Jako by se nějaký dávno ztracený příbuzný najednou objevil ve výřezu z jiného světa, kde věčně zapadá rudé slunce. Jako by tihle dva sirotkové jeho srdce zabloudili někde v bludišti a nakonec zmizeli za stěnou toho pohledu starého jako svět sám, odkud již nebylo návratu.

Z místa, kde stál, neviděl ani bratra, ani koně. Přes houští viděl jen drobná kola, která se vlnila na hladině u koňských

nohou, a všiml si, jak se na indiánově krku pod úzkou holou bradou napínají svaly.

Indián se otočil a podíval se k tůni. Ozývalo se jen odkapávání vody ze zvednutých nozder koně. Pohlédl na chlapce.

Ty malej prachante, prohlásil.

Nic jsem vám neudělal.

Koho to máš s sebou?

Bráchu.

Kolik mu je?

Šestnáct.

Indián vstal, rychle a bez viditelného úsilí, a zadíval se na druhou stranu tůňky, kde Billy držel koně, načež znovu pohlédl na Boyda. Měl na sobě starý roztrhaný kabát z houně, umaštěný stetson s vypouklým dýnkem a boty spravované drátem.

Co tady děláte?

Sbíráme dřevo.

Máte něco k jídlu?

Ne.

Kde bydlíte?

Chlapec zaváhal.

Ptám se, kde bydlíte.

Ukázal rukou po proudu řeky.

Jak je to daleko?

Nevím.

Ty parchante mrňavej.

Přehodil si pušku přes rameno, přistoupil k tůňce a zahleděl se na koně a na Billyho.

Brejden, pozdravil Billy.

Indián si odplivl. Ste koukám vyplašili všecku zvěř kolem, co? pronesl.

Nevěděli jsme, že tady někdo je.

Nemáte něco k jídlu?

Ne, pane.

Kde bydlíte?

Asi dvě míle dál po řece.
 A doma máte něco k jídlu?
 Ano, pane.
 Když tam přijdu, přinesete mi něco?
 Můžete jít dovnitř. Máma vám něco dá.
 Nechci chodit dovnitř. Chci, abyste mi něco přinesli.
 Dobře.
 Takže mi něco přinesete?
 Jo.
 Tak dobrý.
 Chlapec stál a držel koně. Kůň nespouštěl oči z indiána.
 Boyde, zavolal. Jdeme.
 Máte tam psy?
 Jenom jednoho.
 Zavřeš ho?
 Dobře, zavřu ho.
 Zavři ho někam, aby neštěkal.
 Jasně.
 Nechci, aby mě tam někdo vodprásk.
 Zavřu ho.
 Tak dobře.
 Boyde. Pocem. Jdeme.
 Boyd stál na druhé straně tůňky a díval se na něj.
 Tak pojd' už. Za chvíli bude tma.
 Poslechni bráchu a mazej, pravil indián.
 Nic jsme vám nedělali.
 Pocem, Boyde. Jdeme.
 Přešel po kamenitém břehu a vylezl na smyk.
 Sedni si sem, vyzval ho Billy.
 Vyškrábal se z hromady nasbíraného dříví, ohlédl se
 po indiánovi, načež se chytil Billyho za ruku a nechal se
 vytáhnout na zadek koně.
 Jak vás najdeme? zeptal se Billy.
 Indián měl pušku přehozenou přes ramena a ruce mu
 na ní visely. Půjдете rovnou za měsícem, prohlásil.
 Co když ještě žádnéj měsíc nebude?

Indián si odplívl. Si myslíš, že bych tě posílal za měsícem, kterej nesvítí? A už upalujte.

Chlapec pobídl koně a znovu se rozjeli mezi stromy. Smyk se s tichým šustěním zarával do spadaneho listí. Slunce už stálo nízko nad obzorem. Indián se za nimi díval. Mladší hoch se držel jednou paží bratra kolem pasu, tvář mu ve slunci rudě žhnula a jeho světlé, skoro bílé vlasy nabraly růžový odstín. Jeho bratr mu nejspíš nařídil, aby se neohlížel, protože se už ani jednou neohlédl. Než přejeli přes vyschlé řečiště a dostali se na pláň, slunce viselo za vrcholky pohoří Peloncillo na západě a podmračená obloha byla celá rudá. Vyrazili podél řeky na jih, a když se Billy ohlédl, spatřil asi půl míle za sebou indiána, jak kráčí soumrakem s puškou v ruce.

Proč se vohlížíš? zeptal se Boyd.

Prostě se vohlížím.

Přineseme mu něco k jídlu?

Jo. To bysme měli zvládnout.

Že něco zvládneš, to ještě neznamená, že je to taky dobrý nápad, namítl Boyd.

Já vím.

Z okna pokoje sledoval noční nebe. Na jihu se ze tmy vyloupily první hvězdy a visely mezi uschlým předivem stromů u řeky. Na východ se nad údolím táhla sírově žlutá záře měsíce, který stále ještě nevyšel. Díval se, jak se světlo rozlilo přes okraj prerie a jak se ze země vynořila bílá, tlustá a blanitá kupole měsíce. Slezl ze židle, na níž klečel, a zašel pro bratra.

Billy už předtím zabalil do ubrousku kus steaků, suchary a plechový hrnek s fazolemi a schoval je za hliněnými hrnci na polici u dveří kuchyně. Poslal Boyda napřed, chvíli naslouchal a pak se vydal za ním. Když míjeli dveře udírny, pes uvnitř zavyl a zaškrábal na dveře; řekl mu, aby kušoval, a pes poslechl. V podřepu prošli kolem plotu a zamířili mezi stromy. Když dorazili k řece, měsíc už stál vysoko

a indián tu čekal zase s puškou přehozenou přes ramena jako jho. Viděli, jak mu v mrazu vychází od úst pára. Obrátil se a oni šli za ním přes naplavené oblázky a vyšlapanou dobytčí stezkou podél pastviny na druhé straně řeky. Vzduch voněl hořícím dřevem. Ani ne čtvrt míle za domem našli mezi topoly jeho ohniště; opřel si pušku o kmen stromu, otočil se k nim a pohlédl na ně.

Dej to sem, nařídil.

Billy přistoupil k ohni a podal mu uzlíček, který držel v ohbí lokte. Indián si ho vzal, s lehkostí loutky se posadil u ohně, položil uzlíček na zem, rozvázal ho, vytáhl fazole a postavil je k plamenům, aby se ohřály, chopil se sucharu se steakem a zakousl se.

Takhle ten hrnek zčerná, namítl Billy. Musím ho vzít zpátky domů.

Indián přežvykoval a ve světle plamenů mhouřil oči. To nemáte doma žádný kafe, pronesl.

Není umletý.

To ho nemůžeš umlejt?

Když nechci, aby mě každej slyšel, tak ne.

Indián si vložil do úst druhou půlku sucharu, předklonil se, odněkud vytáhl nůž a zamíchal jím fazole v plecháčku, načež se podíval na Billyho, pomalu si otřel nůž o jazyk nejprve z jedné a pak z druhé strany a nakonec ho zarazil do klády, u které si rozdělal oheň.

Jak dlouho tady bydlíte, zajímal se.

Deset let.

Deset let. Tady to patří vaší rodině?

Ne.

Natáhl se, vzal si druhý suchar, rozkousl jej bílými hratými zuby a žvýkal.

Vodkad' jste? vyzvídal Billy.

Vodevšad.

Kam máte namířeno?

Indián se předklonil, vytáhl nůž z klády, znovu jím zamíchal fazole a olízl ho, pak jej prostrčil ouškem, zvedl

zčernalý hrnek z ohniště, postavil ho na zem před sebe
a pustil se nožem do fazolí.

Co jinýho máte doma?

Prosím?

Ptám se, co jinýho máte doma.

Zvedl hlavu, s přivřenýma očima přezvykoval a díval se
na ně, jak stojí ve světle plamenů.

Co jako?

Něco. Třeba něco, co bych moh prodát.

Nic nemáme.

Nic nemáte.

Ne, pane.

Žvýkal dál.

To jako bydlíte v prázdným baráku?

Ne.

Takže něco máte.

Nábytek a tak. Nádobí.

Máte nějaký náboje?

Ano. Pár.

Jaká ráže?

Do tý vaší flinty by nepasovaly.

Jaká ráže.

Čtyřiačtyřicet.

Tak co kdybys mi nějaký přines.

Chlapec pokynul k pušce opřené o strom. Tohle není
čtyřiačtyřicítka.

Na tom nesejde. Můžu je vyměnit.

Žádný náboje vám nepřinesu. Táta by na to přišel.

Tak proč jsi vo nich vůbec mluvil?

Měli bysme jít, nadhodil Boyd.

Musíme vodnýst ten hrnek.

Co máte jinýho? vyptával se indián.

Nemáme nic, prohlásil Boyd.

Tebe jsem se na nic neptal. Co máte dalšího?

Nevím. Uvidím, jestli něco najdu.